

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **ROKOSPOL, a. s.**, se sídlem Krakovská 1346/15, Praha 1, zast. Mgr. Erikem Janíkem, advokátem se sídlem Viniční 3067/240, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 8758/12-1200-103204, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2014, č. j. 10 Af 33/2012 – 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako „stěžovatel“ domáhá zrušení v záhlaví nadepsaného usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla s odkazem na § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“ pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro Hlavní město Prahu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 8758/12-1200-103204 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za rok 2007 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 ze dne 4. 1. 2012, č. j. 379/12/001513102691.

Městský soud uvedl, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 22. 6. 2012 prostřednictvím jeho zástupce, daňového poradce Ing. Jana Švedůka. Lhůta k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. proto uplynula dnem 22. 8. 2012. Stěžovatel však žalobu podal faxem až dne 25. 8. 2012 a písemně ji doplnil dne 28. 8. 2012. Žaloba byla proto podána opožděně.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že napadené rozhodnutí nemělo být doručováno jeho zástupci, protože jeho zmocnění nebylo vymezeno pro příjem rozhodnutí správního orgánu o odvolání stěžovatele. Uvedené rozhodnutí tak mělo být doručeno přímo stěžovateli, neboť právě jemu jím byla uložena povinnost. Přesto, že se stěžovatel s rozhodnutím seznámil a podal proti němu také žalobu, nemůže být z důvodu absence řádného doručení správního rozhodnutí přistoupeno k odmítnutí žaloby pro opožděnost. Stěžovatel má za to, že lhůta k podání žaloby začne běžet až poté, co mu bude doručeno napadené rozhodnutí. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem navrhuje stěžovatel usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Rozsah zmocnění byl v plné moci výslovně uveden jako „*generální plna moc*“, a proto bylo správně doručováno zástupci stěžovatele. Navíc se nejedná o situaci podle § 41 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „daňový řád“, kdy má osoba, jejíž poměry jsou doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jehož se stěžovatel dovolává, spočívá v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Předmětem přezkumu je tedy výlučně otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele věcně neprojednal a odmítl ji jako opožděně podanou. Nejvyšší správní soud proto musí posoudit, zda v řízení před městským soudem byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], tedy zda žaloba byla stěžovatelem skutečně podána teprve po uplynutí lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Na místě je proto vypořádat se s povahou zmocnění uděleného stěžovatelem jeho zástupci a s povinností správce daně doručovat přímo osobě zúčastněné na správě daní, tj. zastoupenému.

Nejvyššímu správnímu soudu ze spisu žalovaného vyplynulo, že stěžovatel dne 1. 12. 2011 udělil plnou moc, č. j. 1162/2011, podle § 27 a násl. daňového řádu Ing. Janu Švedřukovi, daňovému poradci, s tím, že ohledně rozsahu zástupčího oprávnění výslovně uvedl „*rozsah zastupování - generální plná moc*.“ Napadené rozhodnutí tak bylo s ohledem na předmětnou plnou moc doručováno tomuto zástupci, ostatně stejně jako všechny předchozí písemnosti adresované stěžovateli, mj. též dodatečný platební výměr, proti němuž stěžovatel prostřednictvím svého zástupce brojil odvoláním. Z poštovní dodejky založené ve spisu bylo ověřeno, že napadené rozhodnutí bylo zástupci stěžovatele doručeno jeho osobním převzetím dne 22. 6. 2012, což zástupce stěžovatele stvrdil svým podpisem. Ze spisu městského soudu dále vyplývá, že žaloba byla k městskému soudu podána dne 25. 8. 2012 faxovým podáním, které bylo doplněno osobně doručeným písemným originálem dne 28. 8. 2012.

pokračování

Pro zjištění toho, zda byla žaloba podána opožděně, je nutno prvně vyřešit otázku, jež je namítána v kasační stížnosti, konkrétně, komu má být doručováno rozhodnutí ve věci samé v případě, je-li účastníkem daňového řízení udělena zástupci generální plná moc. Jak již bylo uvedeno, žalovaný napadené rozhodnutí doručoval stěžovateli zástupci. Stěžovatel se domnívá, že mělo být doručováno přímo jemu, neboť právě jemu byla napadeným rozhodnutím uložena povinnost.

Podle § 27 odst. 1 daňového řádu platí, že „[o]soba zúčastněná na správě daní si může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat.“ Dle § 28 odst. 1 uvedeného zákona je zmocnitel „povinen vymezit rozsah zmocnění tak, aby bylo zřejmé, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje.“ Ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu dále stanoví, že „[m]á-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.“ Ve druhém odstavci je stanovena výjimka, dle které platí, že „[m]á-li osoba, jejíž poměry jsou doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně, doručuje se písemnost jí i jejímu zástupci. Dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování této osobě i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později.“

K problematice plné moci Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), konstatoval, že „právní teorie i praxe rozlišují různé druhy plné moci, resp. obsahu a rozsahu zástupcová oprávnění, podle různých kritérií. Jde např. o všeobecnou (generální) plnou moc, která opravňuje zmocněnce ke všem právním úkonům (podtrženo NSS), nebo zvláštní (speciální) plnou moc omezující se pouze na některé právní úkony, popř. některý druh právních úkonů či pouze jediný právní úkon. Kromě případů, kdy zákon výslovně požaduje speciální plnou moc k určitému právnímu úkonu (např. k odmítnutí dědictví), je věcí zmocnitele, zda ke každému právnímu úkonu, jenž má být učiněn v jeho zastoupení, vystaví zmocněnci zvláštní plnou moc, či zda mu udělí všeobecnou plnou moc. Každý druh plné moci může být omezený nebo neomezený. Podle neomezené plné moci může zmocněnec provést příslušné právní úkony podle svého volného uvážení, zachovávaje povinnosti zmocněnce, v omezené plné moci má dány směrnice, jak má postupovat. V každém případě musí být z plné moci zřejmý rozsah oprávnění zmocněnce; rozhodující je proto obsah plné moci a omezení daná inter partes nemají vůči třetím osobám žádnou právní relevanci.“

Ze shora popsaného je zřejmé, že stěžovatel udělil svému zástupci generální plnou moc, kterou žádným způsobem neomezil, a tudíž byl zástupce z povahy tohoto úkonu zmocněn ke všem úkonům v rámci správy daní. Námitka stěžovatele, že svého zástupce nepověřil výslovně k přijímání rozhodnutí o odvolání, není důvodná, neboť udělená generální plná moc toto oprávnění ze své vlastní podstaty obsahuje, a proto o jejím rozsahu neměly daňové orgány žádné pochybnosti.

Stěžovatel se také domnívá, že napadené rozhodnutí mělo být doručeno přímo jemu proto, že mu jím byla uložena povinnost. K uvedené problematice existuje konstantní judikatura správních soudů, z níž plyne, že se stěžovatel mylí. Ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu se uplatní toliko v případě, má-li osoba zúčastněná na správě daní vykonat něco osobně, nezastupitelně. Tak například v rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 2 Afs 209/2005 - 65, bylo dovozeno, že „[j]e-li doručován platební výměr, resp. dodatečný platební výměr, nejedná se o situaci, kdy má příjemce rozhodnutí něco vykonat nezastupitelným způsobem.“ Obdobný závěr byl vysloven také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 As 53/2004 - 60, publ. pod. č. 1252/2007 Sb. NSS, dle kterého „[p]ísemné vyhotovení správního rozhodnutí, jímž je účastníkovi řízení uložena pokuta a ochranné opatření z důvodu spáchání správního deliktu, není správním úkonem, kterým by bylo účastníkovi řízení ukládáno něco osobně ve správním řízení vykonat (...); je-li účastník v řízení zastoupen na základě generální plné moci, doručuje se takové rozhodnutí (...) pouze zástupci účastníka řízení a jen toto doručení má pak účinky řádného oznámení rozhodnutí.“ Ačkoli se v této věci nejednalo o daňové řízení, nýbrž byl aplikován tehdy účinný zákon č. 71/1967 Sb.

o správním řízení, ten v ust. § 25 odst. 3 obsahoval obdobnou dikci, jako již výše citované ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu (dle uvedeného ustanovení platilo, že „[m]á-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Má-li však účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu“). Z citovaných rozhodnutí je evidentní, že rozhodnutí, jímž se řízení končí a jímž je účastník řízení, jenž je v řízení zastoupen, ukládána povinnost, nepředstavuje výjimku ze zásady doručování pouze zástupci. Dle doktríny jsou zastoupenému doručovány výhradně takové písemnosti, které vyžadují jeho osobní účast; jedná se tak zejména o výzvy či předvolání (srov. např. Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A; Šimek, K.; Získová, M. *Daňový řád. Komentář*. I. díl. Praha : Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011 s. 231 an.). Lze proto uzavřít, že rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru do této kategorie písemností nespadá a doručuje se toliko zástupci.

S ohledem na vše uvedené lze přistoupit k posouzení včasnosti podané žaloby.

Podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že „[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vybotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“ Pro počítání lhůt se použije § 40 s. ř. s., jehož druhý odstavec stanoví, že „[l]hůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, a není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.“ Podle § 40 odst. 3 s. ř. s. platí, že „[p]okud připadne poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.“ Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. „[p]odání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřiblíží.“ Ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. konečně výslovně uvádí, že „[z]meškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout“.

Napadené rozhodnutí bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 22. 6. 2012. Lhůta k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula dnem 22. 8. 2012 (středa). Poněvadž byla žaloba podána až dne 25. 8. 2012, nutno konstatovat, že byla podána opožděně. Z výše uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí nezákonností, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení mu tak nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu